

Sygn. akt I C 106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Krystyna Dukaczewska
Protokolant:	stażystka Ewelina Gawłowska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

M. B., B. N. i S. W.

przeciwko

Gminie – Miasto R. (...)

o uzgodnienie niezgodności księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

1) usuwa niezgodność stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej z rzeczywistym stanem prawnym w ten sposób, że nakazuje wpisać w dziale II tej księgi M. B. PESEL (...), B. N. PESEL (...) i S. W. PESEL (...) na prawach współwłasności ułamkowej po 1/3 (jednej trzeciej) części każdy z nich, w miejsce dotychczas ujawnionego wpisu prawa własności Gminy – Miasto R. (...);

2) zasądza od Gminy – Miasto R. (...) solidarnie na rzecz M. B., B. N. i S. W. kwotę 13651 zł (trzynaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 106/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 25 września 2014 roku M. B., B. N. i S. W. domagali się usunięcia niezgodności z rzeczywistym stanem prawnym, istniejącej w księdze wieczystej nr (...), prowadzonej dla nieruchomości położonej w R. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), poprzez wpisanie w dziale II tejże księgi prawa własności powodów po 1/3 części w miejsce dotychczas ujawnionego wpisu prawa własności Gminy – Miasto R. (...) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Argumentując swoje stanowisko wskazali, iż dysponują prawomocnym orzeczeniem sądowym, które przysądziło im własności wyżej wskazanej nieruchomości, a ich wniosek o wpis tego prawa do księgi wieczystej nie został uwzględniony, gdyż nie mogli oni udowodnić przejścia prawa własności (pozew, k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew Gmina – Miasto R. (...) wniosło o oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego bezzasadność oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że postanowienie o przysądzeniu własności, na które powołują się powodowie zostało wydane w postępowaniu egzekucyjnym, którego przedmiotem było prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) i własność znajdujących się na niej budynków Spółdzielni Pracy (...) w R.. W ocenie pozwanej, zgodnie z zasadą "N. plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet" przedmiotem przysądzenia mogło być jedynie prawo użytkowania wieczystego, a nie prawo własności nieruchomości służące zarówno w dacie wydania orzeczenia, jak i obecnie Gminie – Miasto R. (...). Nadto pozwana powołała się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 r., III CKU 10/96 (OSNC 1997, Nr 3, poz. 32) stwierdzające, iż orzeczenie przysądżające własność nieruchomości w sytuacji, gdy przedmiotem licytacji było prawo użytkowania wieczystego, nie może prowadzić do nabycia tej własności, mimo spełnienia warunków licytacyjnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W Sądzie Rejonowym w Rawie Mazowieckiej prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) - założona dla nieruchomości gruntowej położonej w R. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), o łącznej powierzchni 1197,00 m², w której jako właściciel wpisana jest pozwana Gmina – Miasto R. (...).

(dowód: wydruk aktualnej treści księgi wieczystej, k. 4)

W dniu 18 maja 1993 r. Miasto R. (...) zawarło ze Spółdzielnią Pracy (...) w R. w formie aktu notarialnego umowę, w której oddawało działkę Nr (...) położoną w R. o powierzchni 2081 m², dla której w Sądzie Rejonowym w Rawie Mazowieckiej prowadzona była księga wieczysta Kw (...), w użytkowanie wieczyste i przenosiło na spółdzielnię własność budynków znajdujących się na tej nieruchomości. W dniu 20 maja 1993 r. dokonano w księdze wieczystej prowadzonej dla tej nieruchomości wpisu o oddaniu jej w użytkowanie wieczyste i przeniesieniu własności budynków.

(Dowód: umowa, k. 23 załączonych akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej; wydruk aktualnej treści księgi wieczystej, k. 4).

Postanowieniem z dnia 11 października 1994 roku w sprawie I(...)(aktualna sygnatura akt (...)) Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej, na skutek prowadzenia przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rawie Mazowieckiej egzekucji z nieruchomości w sprawie (...) i in. przeciwko Spółdzielni Pracy (...) w R. w upadłości, przysądził własność nieruchomości o powierzchni 1197,00 m⁽⁽²⁾⁾ położonej w R. przy ul. (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki nr (...) – stanowiącej część nieruchomości, której dotyczyła wspomniana powyżej umowa - w równych częściach B. N., M. B. i S. W.. Postanowienie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się.

(dowód: postanowienie, k. 45 załączonych akt sprawy (...) Rejonowego w R.)

W chwili wydania tego orzeczenia wpisanym do księgi wieczystej właścicielem przedmiotowej nieruchomości była Gmina - Miasto R. (...), a Spółdzielni Pracy (...) w R. przysługiwało prawo użytkowania wieczystego oraz prawo własności znajdujących się na niej budynków

(dowód: załączone akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej)

W dniu 8 września 1995 roku powodowie wnieśli o wpisanie ich w Dziale II – gim przedmiotowej księgi wieczystej jako współwłaścicieli w równych częściach. W tym samym dniu Sąd wpisał pozwanych w Dziale II tej księgi jako użytkowników wieczystych przedmiotowej nieruchomości po 1/3 części oraz współwłaścicieli znajdujących się na niej budynków.

(dowód: wniosek, k. 64 i zawiadomienie, k. 93 załączonych akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej)

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 1997 r. wydanym w sprawie (...) (poprzednia sygnatura akt (...), aktualna – I (...)) Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej dokonał w trybie art. 350 § 1 k.p.c. sprostowania postanowienia z dnia 11 października 1994 roku przez wpisanie w miejsce zwrotu "przysądza własność nieruchomości" zwrotu "przysądza prawo użytkowania wieczystego nieruchomości", jak również przez wpisanie zwrotu "oraz prawo własności znajdujących się na nieruchomości budynków", uzasadniając to oczywistą omyłką Sądu podczas spisania sentencji postanowienia z dnia 11 października 1994 roku w sprawie I(...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej.

(dowód: postanowienie z uzasadnieniem, k. 319 – 319v załączonych akt I (...) Rejonowego w R.)

Na powyższe orzeczenie zażalenie złożyli powodowie, po rozpoznaniu którego Sąd Wojewódzki w Skierniewicach postanowieniem z dnia 9 września 1997 roku uchylił orzeczenie Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, wskazując w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia, iż dokonanie sprostowania prowadzi w swej istocie do merytorycznej zmiany prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu, co jest niedopuszczalne w trybie art. 350 k.p.c.

(dowód: zażalenie, k. 352 – 334 załączonych akt I (...) Rejonowego w R., postanowienie z uzasadnieniem, k. 362 - 367 załączonych akt sprawy I (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej)

Powodowie wnieśli też apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 8 września 1995 roku w postaci wpisu w Dziale II księgi wieczystej Kw Nr (...), podnosząc, iż są wbrew treści dokonanego wpisu – są współwłaścicielami tej nieruchomości. Postanowieniem z dnia 30 listopada 1999 roku Sąd Okręgowy w Skierniewicach zaskarżony wpis uchylił i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Rawie Mazowieckiej do ponownego rozpoznania.

(dowód: apelacja, k. 80 oraz postanowienie wraz z uzasadnieniem, k. 120 – 123 załączonych akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej)

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w R. postanowieniem z dnia 19 marca 2000 roku odmówił dokonania wpisu prawa własności przedmiotowej nieruchomości w prowadzonej dla niej księdze wieczystej na rzecz pozwanych. Pozwani wnieśli na to orzeczenie skargę do Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej. Postanowieniem z dnia 29 maja 2000 r. Sąd ten podtrzymał orzeczenie referendarza, uzasadniając to niewykazaniem przez pozwanych przejścia prawa własności od wpisanego w księdze wieczystej jako właściciela Miasta R. (...) na rzecz Spółdzielni Pracy (...) w R., od której z kolei oni wywodzą swoje prawa. Apelacja wniesiona przez pozwanych została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Skierniewicach z dnia 29 grudnia 2000 r., a wniesiona następnie przez nich Kasacja od tego orzeczenia została odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001 roku.

(dowód: postanowienie, k. 130, skarga, k. 134, postanowienie z uzasadnieniem, k. 144 – 145, apelacja, k. 150 – 151, postanowienie z uzasadnieniem, k. 176 – 181, kasacja k. 189 – 192 i postanowienie wraz z uzasadnieniem, k. 204 – 205 - wszystkie akt księgi wieczystej (...) Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej;

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej wyrokiem z 16 lipca 2002 roku w sprawie sygn. (...) z powództwa Miasta R. (...) przeciwko M. B., B. N. i S. W. o zapłatę kwoty 1310,01 zł tytułem opłat za użytkowanie wieczyste działki nr (...) oddalił powództwo, a Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 12 marca 2003 roku sygn. akt (...) oddalił apelację powoda.

(dowód: przesłuchanie w charakterze strony powodów: B. N. i M. B., k. 105v, kserokopie wyroków w sprawie (...) Sadu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej i (...) Sądu Okręgowego w Łodzi k. 8 i 15 akt)

Powyższy stan faktyczny nie był przedmiotem sporu między stronami. Został ustalony na podstawie bezspornych twierdzeń powodów oraz wymienionych wyżej dokumentów, których nikt nie kwestionował, a i Sąd nie znalazł ku temu podstaw.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 707 z późn. zm., dalej: "u.k.w.h.") księgi wieczyste prowadzi się celem ustalenia stanu prawnego nieruchomości. Z uwagi na ten cel wprowadzone zostało domniemanie zgodności praw jawnych z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 3 ust. 1 wskazanej u.k.w.h.). Jedynym w zasadzie sposobem wzruszenia powyższego domniemania prawnego jest powództwo o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości oparte na art. 10 ustawy księgach wieczystych i hipotece (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2004 r., I CK 389/04, Lex nr 277081; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., III CZP 123/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 96; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2011 r., I CSK 340/10, Lex nr 785271). Zgodnie z art. 10 ustęp 1 cytowanej ustawy w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Roszczenie o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przysługuje wówczas, jeżeli kwestionowany wpis tworzący ujawniony stan prawny jest prawomocny, a więc jeżeli nie może być podważony w drodze środka odwoławczego w postępowaniu wieczystoksięgowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1994 r., III CZP 43/94, Lex nr 56811). Legitymowana do wniesienia powództwa jest osoba uprawniona do złożenia wniosku o dokonanie wpisu w księdze wieczystej (por. uchwała (7) Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., III CZP 106/05, OSNC 2006/10/160). Ciężar dowodu wykazania, że rzeczywisty stan prawny nieruchomości jest odmienny od ujawnionego w księdze wieczystej spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., IV CSK 309/11, Lex nr 1125290). Oczywiście również jest, że w toku postępowania, w celu uzyskania korzystnego wyroku, powód musi obalić domniemanie z art. 3 ust. 1 u.k.w.h., a więc udowodnić, że jego prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia obalenie domniemania jest jednak przesłanką, a nie istotą rozstrzygnięcia.

Przechodząc po tych uwagach ogólnych do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wskazać należy, iż powodowie wnieśli o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym powołując się na okoliczność, że nabyli własność spornej nieruchomości na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 11 października 1994 roku wydanego w sprawie (...) o przysądzeniu własności, ale ich wniosek o wpis tego prawa do księgi wieczystej nie został uwzględniony, gdyż nie mogli oni udowodnić przejścia prawa własności.

Z taką argumentacją sposób się nie zgodzić. Według art. 999 § 1 zd. 1 k.p.c. prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność nieruchomości na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia prawa nabywcy w księdze wieczystej. Z wielorakich skutków prawnych, jakie wywołuje prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności, pierwszoplanowym jest skutek będący następstwem radykalnej ingerencji tego orzeczenia w stosunki prawnorzeczowe. Postanowienie to ma charakter kształtujący. Powoduje, co wymaga podkreślenia, nabycie własności przez nabywcę i utratę własności przez dotychczasowego właściciela. Nie budzi przy tym wątpliwości, że nabycie prawa własności nieruchomości w trybie postępowania egzekucyjnego jest nabyciem pierwotnym. W przypadku zaś pierwotnego nabycia własności z punktu widzenia skuteczności nabycia własności obojętne jest, kto był uprzednio właścicielem. Wynika stąd zatem, iż współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości w udziałach po 1/3 części są powodowie, a nie Gmina M. R. (...).

Wskazać wypada na treść przepisu art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związaną treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz

przyjmowania przez podmioty wymienione w artykule 365 § 1 k.p.c., że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej, stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1976 r. III PR 187/76 OSPiKA 1978/3 poz. 45, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r. III CZP 97/2009 OSNC 2010/6 poz. /88 oraz z dnia 20 maja 2011 r. IV CSK 563/2010).

Zatem prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności z dnia 11 października 1994 roku wiąże Sąd w niniejszej sprawie, nie podlega badaniu, wobec tego Sąd w niniejszym postępowaniu nie może poczynić ocen odmiennych, co do kwestii komu przysługuje prawo własności przedmiotowej nieruchomości.

Wszystkie nieprawidłowości przy jego wydawaniu lub niesłuszności zawartego w nim rozstrzygnięcia mogły być podnoszone w drodze środków zaskarżenia, które od tego orzeczenia przysługiwały w trybie przewidzianym przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Godzi się przypomnieć, że osoba biorąca udział w licytacji działa w zaufaniu do organów reprezentujących autorytet Państwa. Licytacja odbywa się publicznie i pod nadzorem sędziego (art. 972 k.p.c.). Przepisy kodeksu postępowania cywilnego zawierają szereg reguł, którym sprzedaż licytacyjna podlega (art. 973 i nast. k.p.c.). Ustawa przewiduje też uproszczony sposób zaskarżania czynności komornika podejmowanych w toku licytacji (art. 986 k.p.c.). Po zamknięciu przetargu sąd w osobie sędziego, pod którego nadzorem odbywa się licytacja, wydaje na posiedzeniu jawnym postanowienie co do przybicia na rzecz licytanta, który zaofiarował najwyższą cenę, po wysłuchaniu tak jego, jak i obecnych uczestników (art. 987 k.p.c.). Na postanowienie sądu w przedmiocie przybicia przysługuje zażalenie. Podobnie jak w przypadku skargi na czynności komornika prowadzącego licytację krąg podmiotów uprawnionych do złożenia zażalenia nie został wyraźnie określony. Przyjmuje się, że legitymację mają uczestnicy postępowania, a także osoby mające interes prawny w uzyskaniu uchylenia lub zmiany wydanego postanowienia.

Po uprawomocnieniu się przybicia i wykonaniu przez nabywcę warunków licytacyjnych lub postanowienia o ustaleniu ceny nabycia i wypłaceniu całej ceny przez Skarb Państwa sąd wydaje postanowienie o przysądzeniu własności (art. 998 § 1 k.p.c.). Na postanowienie to służy zażalenie, którego podstawą nie mogą być jednak uchybienia sprzed uprawomocnienia się przybicia (art. 998 § 2 k.p.c.).

Jak z powyższego wynika, na każdym etapie sprzedaży w postępowaniu egzekucyjnym istnieje możliwość skorzystania przez osoby mające interes prawny z przewidzianych ustawą środków zaskarżenia.

Jednak żaden z uczestników postępowania egzekucyjnego nie skorzystał z możliwości zaskarżenia postanowienia z dnia 11 października 1994 roku o przysądzeniu własności. W szczególności zdumiewa to w przypadku obecnej strony pozwanej, gdyż w ten sposób utraciła ona przysługujące jej prawo własności nieruchomości. Brak jej reakcji świadczy o braku elementarnej dbałości o własne sprawy. Strona ma bowiem obowiązek dbania z należytą starannością o swoje interesy procesowe i prawne, a zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego została wprowadzona dlatego, że zdarzają się zarówno błędy orzecznicze, jak i pomyłki sądowe, które z inicjatywy stron mogą zostać usunięte przez sąd drugiej instancji. Z tego względu obowiązkiem stron jest kontrolowanie przebiegu procesu i reagowanie na jego nieprawidłowości, a w szczególności zapoznanie się z orzeczeniem i złożenie przysługującego środka odwoławczego, jeżeli orzeczenie jest niezgodne z wolą stron, przepisami prawa lub zapadło w wyniku omyłki sądu.

Pozwany broniąc swojego stanowiska powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 r., III CKU 10/96 (OSNC 1997, Nr 3, poz. 32), wydane w sprawie, w której stan faktyczny był zbliżony do sytuacji występującej na kanwie niniejszego postępowania. W uzasadnieniu tegoż orzeczenia zawarta jest konkluzja, że orzeczenie przysądzające własność nieruchomości, podczas gdy przedmiotem licytacji było prawo użytkowania wieczystego i własność znajdujących się na niej budynków nie może prowadzić do nabycia tej własności, mimo spełnienia przez kupującego warunków licytacyjnych, w tym zapłacenia ceny i uzyskania przybicia.

Z pewnością powyższemu stanowisku nie można odmawiać racji. Jednakże na gruncie przedmiotowej sprawy postanowienie o przysądzeniu własności jest już prawomocne, a Sąd jak to już była mowa powyżej będąc związany jego treścią ma obowiązek przyjąć, iż kwestia własności nieruchomości kształtuje się tak, jak w tym orzeczeniu zostało stwierdzone.

Niewątpliwie postanowienie z dnia 11 października 1994 roku o przysądzeniu własności jest wadliwie. Winno ono pod względem przedmiotowym odpowiadać opisowi. Jeżeli przedmiotem opisu była nieruchomość budynkowa jako prawo związane z użytkowaniem wieczystym, postanowienie to powinno wymieniać obydwie związane prawa. Ponieważ - jak to już wielokrotnie wyżej podkreślono - prawomocne postanowienie wiąże sądy, przyjąć należy, że w okolicznościach niniejszego wypadku dla usunięcia wskazanej wyżej niezgodności konieczne byłoby spowodowanie uchylecia postanowienia w trybie przepisów o rewizji nadzwyczajnej, czego jednak nie uczyniono (por. uchwałę Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 28 sierpnia 1991 r. III CZP 71/91 OSNCP 1992/3 poz. 47).

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy może zrodzić się pytanie, czy powodowie występując z niniejszym powództwem nie nadużyli swego prawa. Niewątpliwie, po tylu latach od tej licytacji są oni świadomi, iż w jej drodze nabyli jedynie prawo użytkowania wieczystego, a tylko na skutek oczywistej wadliwości orzeczenia roszczą oni sobie prawo do własności spornej nieruchomości. W doktrynie został wyrażony pogląd, że art. 5 k.c. ma zastosowanie z urzędu bez względu na to, czy został podniesiony przez pozwanego zarzut nadużycia prawa podmiotowego (por. A. Szpunar, Nadużycie prawa..., s. 119, 120, T. Justyński, Nadużycie..., s. 125-127; P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. I, s. 31).

Jednakże w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oddalenie powództwa ze względu na sprzeczność żądania z zasadami współzycia społecznego nie jest dopuszczalne. Roszczenie, którego źródłem jest art. 10 u.k.w.h., to uprawnienie do ustalenia wprost przez sąd istnienia i zakresu prawa uprawnionego. Jest to więc szczególna odmiana powództwa o ustalenie. Skoro jest to sprawa w istocie o ustalenie prawa, to nie dochodzi od strony przeciwnej do żadnego świadczenia, czyli wykonywania prawa, co jest przesłanką stosowania art. 5 k.c. Doprowadzenie księgi wieczystej do stanu usprawiedliwiającego zaufanie do niej ma cel nadrzędny i interes publiczny, wynikający z funkcji ksiąg wieczystych, sprzeciwia się możliwości oddalenia takiego powództwa ze względu na sprzeczność żądania z zasadami współzycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2006 r., IV CSK 113/06, Lex nr 191703)

W świetle poczynionych powyżej rozważań należało uznać, że powodowie przedstawiając postanowienie z dnia 11 października 1994 roku o przysądzeniu własności spornej nieruchomości w równych częściach na ich rzecz w sposób skuteczny obalili oparte na treści art. 3 u.k.w.h. domniemanie zgodności wpisu prawa własności strony pozwanej w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

W konsekwencji czego powodowie wykazali zasadność swojego roszczenia co do wpisania ich w Dziale II księgi wieczystej (...) w miejsce Gminy – Miasto R. (...) oraz wysokość przysługujących im udziałów. Wobec tego Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku na mocy powołanych wyżej przepisów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z treścią którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wedle natomiast art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie powództwo zostało w całości uwzględnione. Tak więc to strona pozwana przegrała proces i winna zwrócić powodom poniesione przez nich koszty procesu, które w niniejszej sprawie sprowadzają się do opłaty sądowej od pozwu w wysokości 10000 zł, a także kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3651 zł w tym

wynagrodzenia adwokata w kwocie 3600 zł i kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w łącznej kwocie 51 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika procesowego została ustalona na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.)